

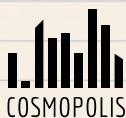
H O D S E

do pogody

Sandra Pogodová
Richard Pogoda

Richard Pogoda

HOĎ SE DO POGODY

SANDRA POGODOVÁ
RICHARD POGODA

© Grada Publishing, a. s., 2019

Text © Sandra Pogodová, Richard Pogoda, 2019

Fotografie © Sandra Pogodová, rodinný archiv

ÚVOD

Ahoj, srdečně zdravím, milí čtenáři. Máme s tatou obrovskou radost, že jste se rozhodli přečíst si naše povídky. Vážně. Oba jsme se při psaní královsky bavili a nic nás nepotěší víc, než když si čtení užijete taky tak.

Tato knížka je kombinací mých a tatových povídek. Zvolila jsem tuhle variantu schválně, protože se mi líbí rozdílnost našich stylů. Tata píše nádhernou, čistou češtinou a někdy používá výrazy, na které už dnes nenarazíte. To na jeho povídkách miluji. Vždycky, když je čtu, mám pocit, že sedím v luxusní cukrárně a baštím tu nejlepší laskonku. Naproti tomu moje povídky jsou spíš decentně nemilosrdné a útočí přímo na bránici. Nevím, k jakému zákusku je přirovnat. Možná koňaková špička. Ta má říz.

Příběhy jsou o naší rodině a přátelích a všechny se skutečně staly. Proto bylo tak zábavné znovu si je přehrávat v hlavě, aby je člověk mohl zapsat na papír. Další nebetyčnou legraci jsme si užili při hledání fotek do knížky. Našli jsme opravdové poklady a přidali k nim popisky pro lepší orientaci v situaci.

Oba vám s tatou přejeme nádherný čas strávený v naší společnosti. Pobavte se a smějte se, co se do vás vejde, protože je vážně pravda, že smích je nejlepší lék. Mějte se krásně.

MORAVSKÉ KANDAHÁRY

Naše rodina nikdy nějak extra neholdovala sportům, s jednou výjimkou. Lyžování. Už od útlého dětství si pamatuji, jak jsme pravidelně každou zimu vyráželi do Jeseníků na dovolenou. Vždy jelo několik rodin a celý týden se nesl v duchu dobré zábavy. Ovšem netušila jsem, že tyhle zájezdy začali naši pořádat dávno předtím, než jsme se sestrou přišly na svět. A tak jsem, bohužel, nebyla přímým svědkem tohoto tatova luxusního kousku a znám ho pouze z vyprávění.

Udeřila zima, nasněžilo a naši se nechali překecat svým blízkým přítelem Pavlem Dostálem, že za ním s partou kamarádů musejí přijet do Jeseníků na chatu Návrší. Pavel tam tehdy v zimě pomáhal jako dobrovolník horské služby a taky obsluhoval šlepr. Rodiče nadšeně souhlasili a začali dávat dohromady potřebné vybavení. Mamka, asi jako každý normální člověk, zvolila variantu obchod, kde si nechala poradit od prodavače. Pořádila si parádní lyže, boty, a dokonce i odbornou příručku „Čáry na sněhu“, ve které byly krásné obrázky s návodem, jak se stát králem sjezdovek.

Tata na to šel od lesa, nebo spíš od půdy. Rozhodl se prohlédnout podkroví našeho domu, protože byl přesvědčený, že tam určitě nějaké lyže najde. A bohužel měl pravdu. Byly tam. Dvě dvoumetrová tlustá prkna, s vachrlatým vázáním a samozřejmě bez lyžáků. Lyže, pokud se tomu tak dá říkat, byly z padesátých let a vypadaly, jako by si je tam odložil obr Koloděj. „No prosím! Teď už jen boty a jsem perfektně vybavený,“ zajuchal tata a odebral se prohlédnout botník. Nejvhodnější k lyžování mu přišly klasické trampské pohorky z tlusté kůže a s bytelnou podrážkou. Měly ovšem jednu chybu. Nebyly kompatibilní s vázáním na lyžích. Tohle tata samozřejmě nevnímal jako problém, ale spíše jako výzvu, a vyřešil to jednoduše. Obul si boty a zasunul je do vázání, kam až to šlo. Potom vzal tlustý drát, připevnil ho z obou stran k čelistem a táhnul ho přes vršek bot. Pak už stačilo jen kleštěmi utáhnout drát na špičce každé boty. V obýváku na koberci lyže fungovaly perfektně. Otázka samozřejmě byla, jak se takové nestandardní vybavení bude chovat v terénu.

Co se týká vhodného oblečení, tak s tím si tata evidentně taky hlavu nelámал. Oblékl si džíny, bundičku z koženky s umělým kožíškem vevnitř a na hlavu si naražil bílou cukrářskou kšiltovku, kterou u nás kdysi zapomněl jeho kamarád. Skvěl se na ní nápis Mlýny a pekárny, národní podnik. Musím přiznat, že je mi velmi líto, že tehdy tatu v tomto úboru nikdo nevyfotil. Fotka by se jistě zařadila mezi nejlepší kousky našeho rodinného archivu.

Dovolená začala! Byl tu první den a partička se ocitla na svahu. Všichni vyrazili. Kromě našich. Mamka stála s lyžařskou příručkou v ruce a snažila se dělat čáry do

*A toto jsou moje zimní radovánky. Autoportrét – grafika
v přírodě.*

sněhu dle instrukcí. Strávila takto celý den. Zdola to vypadalo, jako by se snažila řídit dopravu. Tata se původně pokusil vyrazit jako ostatní, ale sníh kladl jeho dvěma prknům nečekaný odpor a jeho nestandardní vázání se okamžitě uvolnilo. Nezaváhal a hmátnul po kombinačkách, které měl elegantně přidrátkované u pasu. Dotáhnul drát na svých moravských kandahárech a vyrazil podruhé. Situace se opakovala. Po patnácti pokusech tata pochopil, že s touto výbavou bude muset zvolit trochu jiný směr než přímo z kopce. Natočil svá dvoumetrová prkna ostře doprava a vyrazil po vrstevnici. Pohyboval se zhruba rychlostí třínohého vlka a zdálo se, že vázání drží. Na konci sjezdovky se pomocí miniaturních krůčků otočil o sto osmdesát stupňů a opět vyrazil pomalu po vrstevnici na druhou stranu. Fungovalo to perfektně. Tata byl tak nadšený, že si ani nevšimnul, že se pro všechny ostatní lyžaře stal nebezpečnou překážkou při jejich rychlé jízdě z kopce dolů.

Tímto stylem dokázal pokořit kopec zhruba třikrát za den a mezi jednotlivými sjezdy se vždy stavil v hospodě. Nechtěl si sundávat lyže, protože neměl jistotu, že by své originální vázání dal ještě dohromady, a tak suverénně vjížděl do hospody v plné zbroji. Pokaždé se zastavil o bar, mohutně zapráskal svými dvoumetrovými parketami, aby oklepal sníh, a poručil si rum. Když ho vypil, požádal personál, aby ho zvedli a otočili, a pak vyjel z lokálu směrem ke šlepru. Už druhý den se stal místní legendou a pokaždé, když vjížděl do hospody, ozvalo se zpoza výčepu: „Ingemar jede!!!“ Jen na vysvětlenou, Ingemar Stenmark byl toho času švédskou lyžařskou hvězdou, které nebylo rovno.

Jednou, když náš olomoucký Ingemar dorazil ke šlepru, aby se nechal vytáhnout na kopec, došlo k nečekanému karambolu. Sníh byl ten den čerstvý, bylo ho hodně a koleje pro lyže nebyly ještě dostatečně vyježděny. Tata nahodil kotvičku a nechal se táhnout směrem k vrcholu. Těžké lyže se mu ovšem zabořily do prašanu a začaly se rozjíždět do stran. Netrénovaná stehna tomuto tlaku nedokázala dlouho vzdorovat a kotvička vystřelila zpod zadku vpřed. Ingemarův reflex byl okamžitý. Chytil kotvičku pevně rukama a dál se nechal táhnout. To už měl ovšem lyže hodně daleko od sebe, a navíc jely po hraně, takže nabíraly dvojnásobek sněhu. Zhruba po půl minutě už se to nedalo ustát. Tata se svalil na břicho a zmizel v již nahromaděné kupě sněhu, kterou hrnul před sebou. Z naprosto nepochopitelných důvodů se stále držel kotvičky, takže se proměnil v takový lidský sněžný pluh. Pavel, který obsluhoval šlepr, zezdola na tatu řval: „Pusť se, ty vole, pusť se!“ Z narůstající kupy sněhu se na pikosekundu vynořila kšiltovka s nápisem Mlýny a pekárny, národní podnik, a ozval se nebojácný hlas: „Za ty prachy? NIKDY!“

Tatovy moravské kandaháry zůstaly toho roku v Jeseňkách. Zlomené a přibité nad výčepem v hospodě, kam se náš Ingemar každou zimu rád vracel na rum.

DĚDOVA PLUKOVNICKÁ ANABÁZE

V naší rodině se traduje historka, jež má zcela reálný základ. Zmínil se o ní svého času dokonce autor *Saturnina* Zdeněk Jirotka, a tak bych si ji dovolil zveřejnit, když už je dědeček šedesát let na pravdě boží.

Za časů TGM byl pobočníkem velitele olomoucké posádky v hodnosti plukovníka. To byla nějaká šarže! Zúčastnil se tenkrát velké pijatiky s kolegy štábními důstojníky. Bohatýrské tažení olomouckými vinárnami se protáhlo až do časných ranních hodin. Pánskou jízdu ukončili rozjaření oficíři v pověstném podniku Radiobar, který byl proslaven vstřícnou dámskou obsluhou. Když potom dědeček, notně posílněn bublinkami šampaňského, vyšel na čerstvý vzduch, zřetelně kolísal v chůzi a bylo na pováženou, zda vůbec treťf na svou domovskou adresu. Šatnář (hnán vidinou tučného spropitného) se nabídl, že pana plukovníka doprovodí. Ten však pomoc bryskně odmítl, tasil svou důstojnickou šavli a vzdal jí čest dámám za

Pradědeček byl opravdu štramák. Ale koukám, že si na focení nevzal svoji „navigační“ šavli.

příjemné požitky oné bujaré noci. Nato zastrčil špičku čepele do žlábků tramvajové koleje, sám si zavelel „Pochodem v chod!“ a směřován šavlí jedoucí v koleji zahájil svou olomouckou anabázi. Měl smůlu, protože byly špatně přehozené výhybky, a tak dezorientovaný senior naší rodiny místo do vilové čtvrti dorazil ke krematoriu. Tam konečně zjistil, že je něco v nepořádku, ale už neměl síly se vrátit. K dovršení úplné zkázy zjistil, že mu chybí glazé rukavice, a bez těch je důstojník čs. armády společensky znemožněn. I usnul.

Dědečka dopravil na správnou adresu až někdy kolem oběda pohřební vůz, a budiž připsáno ke cti jeho majitele, že nežádal po choti pana plukovníka jízdné. Zřejmě měl ve svém furgonu tak vysokou šarži poprvé. Dědeček byl prý během jízdy zcela nedůstojně vklíněn do prostoru mezi rakví a kozlíkem a náhodní chodci si tak mohli myslet, že kodrcání po olomoucké dlažbě zapříčinilo jeho podivnou pozici, která věrohodně připomínala nebožtíka, jenž opustil útroby dřevěného futrálu.

Kdykoliv mívám budovu bývalého Radiobaru (kde je dnes důstojný stánek Muzea umění), vzpomenu si na dědečka. Místo ubrečených vinárenských šlágrů můžeme dnes v těchto prostorách slyšet spíš Mozarta či Smetanu. Ale i oni, jak jest doloženo, měli kolem sebe často dámskou společnost a onen podnik by v dobách jeho největší slávy určitě rádi navštívili.

SKLUZAVKA DO PEKLA

Množstvím uměleckých sbírek a překrásnou architekturou je Barcelona vyhlášená. Byla jsem tam už třikrát, ale stále jsem nestihla vidět všechno, co tahle nádherná metropole nabízí. Naposledy jsem si tam dala dostaveníčko s kamarádkou z Londýna. Bylo to loni v létě, takže mám onu událost ještě v živé paměti. Tou událostí ovšem nemyslím návštěvu Barcelony, ale zhovadilost, kterou jsem si tam přivodila kvůli vlastní umanutosti.

Ze začátku jsem byla v Barceloně sama, protože Guzy (moje kamarádka) měla různá pracovní setkání, a odjela kvůli tomu dokonce pryč z města. Měla jsem dost času, tak jsem se rozhodla, že tentokrát vyzkouším city bus tour pro turisty. Je to speciální autobusová služba – zaplatíte třicet nebo čtyřicet eur a podle toho dostanete jízdenku na jeden či na dva dny. No a kouzlo spočívá v tom, že s touhle jízdenkou máte celý den k dispozici nepřeberné množství autobusů, které jezdí celkem po třech trasách (červené, modré a zelené) a zastavují u každé galerie, muzea, pamětihodnosti nebo zajímavosti. Autobusy jsou dvoupatrové, přičemž horní patro je odkryté, a u každé sedačky jsou

sluchátka a panel, na kterém si můžete navolit jazyk, v jakém chcete komentář k jednotlivým zastávkám. Kdyby to někoho zajímalo, tak rovnou hlásím, že čeština tam není.

První den jsem si nemohla vynachválit. Vybrala jsem si trasu, sedla jsem si nahoru, úplně dopředu kvůli výhledu, a nejdřív jsem se jen tak projela, abych se nabažila Barcelony a v klidu se mohla rozhodnout, kde začnu. Před každou zastávkou mě precizně načtený komentář, linoucí se ze sluchátek, informoval o detailech, kvůli kterým stojí dané místo za zhlédnutí. Nabídka byla fantastická a já nebyla schopná si vybrat. Nevěděla jsem, jestli jít dřív do galerie, muzea, na trh, na olympijský stadion, k soše Kolumba, a když už jsem byla rozrušená jak učitelka před koncem školního roku, zvolila jsem variantu all inclusive. Prohlédnu si všechno, aby mi nebylo líto, že jsem něco neviděla. A přesně to jsem udělala.

Na konci dne jsem se sice sotva doplazila do hotelu, ale fyzické vyčerpání bylo bohatě vykoupeno zážitky z rozmanitých míst, která jsem navštívila. Když jsem se ten večer ukládala k spánku, odškrtnla jsem si spokojeně celou modrou trasu a pak losovala, jestli následující den pojedou po červené, nebo zelené. Ententýky dva špalíky určily, že zítřek se ponese ve znamení rudé, a já naprosto vyčerpaná usnula. V noci se mi zdály překrásné sny plné zvláštních barev a tvarů, evidentně inspirované Gaudiho stavbami, a ráno jsem se probudila šťastná a odpočatá. Kdybych tušila, co se ten den bude dít, vůbec bych nevyšla z postele.

Vyzbrojena plánkem červené trasy jsem po snídani vyrazila z hotelu na autobus. Bylo něco před devátou a na

ulicích nebyla ani noha. Hopsala jsem prázdným bulvárem La Rambla a malovala si, kolik toho dneska zase uvidím a hlavně, že večer přijede Guzy a já jí to všechno povyprávím. První autobus nabral pár důchodců trpících nespavostí a mě a jelo se. Na každé zastávce jsem si podle pokynů mile znějícího hlasu neviditelné průvodkyně vystoupila a prohlédla si, co mi bylo doporučeno. Pak jsem se vrátila na zastávku a během čekání na další autobus jsem si odškrtnla splněnou položku. Dělal mi dětskou radost, když jsem viděla, jak mi jednotlivé body na trase ubývají a já se jako maratonec blížím k cílové pásce.

To už bylo po poledni a slunce žhnulo na plný úvazek. Hlas průvodkyně, ke kterému jsem si během minulých osmi skvělých zastávek vytvořila důvěřivý vztah, mě začal lákat na další atrakci. Přijížděli jsme k nějakému pro místní důležitému místu, protože komentář ve sluchátkách mi sděloval, že se zde za revoluce sešel lid a mluvil k němu první budoucí prezident Španělska a k náměstí že přiléhá krásný park s mnoha fontánami a soškami od současného španělského výtvarníka.

Největší socha stála hned u náměstí. Byl to impozantní kovový drak, který byl zkonstruován jako obrovský labyrint s různými zákoutími, uprostřed doplněný dlouhou skluzavkou. Vystoupila jsem na zastávce a z dálky zhruba padesáti metrů si ho prohlížela. Přiznám se, že z výtvarného hlediska to nebyl zrovna můj šálek kávy, ale evidentně jsem si chtěla odškrtnout splněnou položku, tak jsem se vydala najít v drakovi skrytou skluzavku. Po cestě mi blesklo hlavou, že je minimálně čtyřicet stupňů a že ta kovová černá socha bude asi pěkně rozpálená, ale této

To se mi to směje, když mám zatím zadnici v perfektním stavu.

myšlenke jsem bohužel nevěnovala více pozornosti. Umanutě jsem se hrnula ke svému cíli.

Když jsem byla zhruba metr od draka, ucítila jsem něco jako veřejné záchodky. Byla to naprostá hrůza. Smrad uriny se na slunci samozřejmě násobil a s každým dalším přiblížením ještě sílil. Chvilku jsem zaváhala. Vzhledem k tomu zápachu a při pohledu na prázdné láhve válející se okolo jsem pochopila, že skulptura je místními bezdomovci využívána jako noclehárna. Znovu jsem sama sebe tvrdohlavě přesvědčila, že když už jsem tady, tak to dám, a vstoupila do útrob sochy.

Byla jsem tam úplně sama, čemuž se zpětně nedivím. Jenom naprostý idiot by něco takového podstoupil dobrovolně. Černá zákoutí nabízela pohled na ledacos, tak jsem

radši horečně hledala skluzavku, abych už odtamtud vypadla, nebo spíš vyjela. Heuréka. Netrvalo to ani pět minut a stanula jsem na vrcholku sochy, na okraji skluzavky. Panebože ta byla dlouhá! A příkrá a barvu měla vyježděnou až úplně na plech a celá se zlověstně leskla. Sáhla jsem na ni rukou a ihned ucukla. To nebyla skluzavka, to bylo žhnoucí Záhořovo lože, pekelná pomsta zlomyslného výtvarníka. Uvědomila jsem si, že mám na sobě minišaty a žabky, což situaci značně zhoršovalo. Jasně, teď si říkáte, proč jsem se prostě neotočila a nevrátila se zpátky po schodech. No, protože jsem si chtěla ODŠKRTNOUT položku, to je snad jasné, ne?!

Sedla jsem si na kraj na bobek, šaty si natáhla co nejvíc pod zadek, nadechla se a vyrazila. Neskutečnou rychlost jsem nabrala už na prvním metru. Řítila jsem se dolů jak na tobogánu, akorát bez toho důležitého elementu vody. Někde v půlce se mi vyhrnula sukně na pravé půlce. Svištěla jsem s polovinou řitě šmirglující kovovou konstrukci, řvala jak pavián a v zoufalství naprosto nesmyslně hledala nějaké madlo k zachycení. To nejhorší ale mělo teprve přijít. Někde za polovinou mého šíleného sjezdu jsem uviděla, že asi tak metr od konce skluzavky je postavená další kovová stěna. Dost tlustá, široká a vysoká. Může mi někdo vysvětlit proč? Proč tam ten smrdutý oposum umístil tuhle tečku na závěr už tak dost stresujícího zážitku? Instinktivně jsem začala brzdít rukou od lokte dolů. Druhou ruku jsem si dala před obličej a doufala, že po této jízdě hrůzy budu moct ještě na jeviště a neskončím jako loutkoheřka v černém divadle. Dorazila jsem dolů, majzla se hlavou o stěnu a svalila se pod skluzavku. Chvilku jsem tam

jen ležela a sténala. Pak jsem vytáhla mapku a odškrtnula si položku.

K padesát metrů vzdálené zastávce jsem se belhala dvacet minut. Vypadalo to, jak když vstal Joffrey de Peyrac z mrtvých. Měla jsem spálenou kůži na pravé ruce a na pravé pěstce, přesně v tom ohybu, kde začíná stehno. Když dorazil třetí autobus, ty dva předtím mi ujely a já se na to kulhajíc dívala z dálky, nasoukala jsem se dovnitř a zůstala stát. Zaměstnankyně mě upozornila, že si z bezpečnostních důvodů musím sednout, že oni jinak nemůžou vyjet. Snažila jsem se jí vysvětlit, že si prostě nemůžu sednout, ale trvala na svém. Neměla jsem odvahu vystrčit na ni před celým autobusem svou zedranou zadnici, tak jsem si sedla. Celým tělem mi projela šílená bolest. Okamžitě jsem se nadzvedla a v tomhle nemotorném podřepu nad sedačkou strávila zbytek cesty. Vystoupila jsem co nejbliž k našemu hotelu a doufala, že dorazím do tmy.

Když jsem otevřela dveře od pokoje, byla už Guzy tam. Bylo vidět, že mě chtěla vřele přivítat, ale pohled na mě ji zastavil. Naprosto zničená a vyčerpaná jsem jí začala všechno vyprávět a s hrůzou pozorovala, jak se Guzy začíná křenit a pak už nepokrytě řezat a následně válet smíchy na posteli. Když jsem jí na závěr ukázala hýždě, vyprskla smíchy a běžela na záchod. Ta hyena se mnou vůbec nesdílela mé rozhořčení a utrpení. Naopak ještě rozvíjela teorie o tom, jak si tam asi bezděci v noci pořádají večírky a úplně namol sjíždějí ve skupinkách po skluzavce.

Moje zranění pro ni bylo po celý zbytek zájezdu zábavným zpestřením a se zájmem pozorovala, jak se mi kůže

a krok srovnávají. Já jsem, na rozdíl od ní, trpěla až do konce jak zvíře a i v letadle domů jsem nebyla schopná pořádně sedět.

Do Barcelony se ještě mnohokrát vrátím, to vím jistě, ale stejně tak jsem si jistá, že už si tam nikdy nebudu odškrátovat. To tu slavnostně přísahám na svoji zahojenou řiť.

LAPÁLIE S WOODYM

Přiznám se, že jsem původně psa v domě nechtěl. Dokonce jsem při nátlaku mé ženy použil velmi teatrální větu: Jen přes mou mrtvolu! Nedal jsem se zviklat ani pádnými argumenty, že jako majitel domu se zahradou bych měl jistotu ochranu před poberty a též nezvaná návštěva zaváhá, vyrazí-li proti ní dobře živený hafan. S čím jsem ovšem nepočítal, byla síla rodičovské lásky. Stačil několikadenní soustředěný nátlak mých dcer a podlehl jsem. Využily toho, že jsem v létě 1994 slavil padesátiny. A tak jsem dostal psa. Myslel jsem původně, že je to opět kokršpaněl, ale tentokrát byl název rasy velice vznešený: *welsh springer spaniel*. Protože obě dcery fandí filmu, dostal nový přírůstek jméno podle amerického režiséra Woodyho Allena.

Pejsek rostl jako z vody a v šesti měsících věku bylo rozhodnuto o jeho uvedení do společnosti. Chtěli jsme spojit příjemné s užitečným, a tak mou paní napadlo, že bych s Woodym mohl jít do banky vybrat obnos na chod domácnosti. Abychom předešli nevypočitatelným náladám a hnutím mysli našeho pejska, vypracovali jsme společně několik variant, jak se vyhnout případné ostudě.